



Az előző részben kifejtett álláspont lényege az, hogy a Magyarországon „letelepedett” kereskedelmi televíziók mellett, hogy haszontermelő vállalkozások, valójában és lényegileg politikai, hatalmi központok, embergyártó nagyüzemek, amelyeket külföldről, a globalizáció és a nemzetközi zsidóság szempontjai szerint irányítanak. Szemben állnak minden nemzeti törekvéssel, kibontakozással. Végző céljuk az ország földjének bekebelezése és merőben más arculatú, kevert társadalmú telephely létesítése. Kevés embernek legyen ezen a telepen szülőföldje és a szülőföldhöz tartozó önazonosítása, sokan legyenek gyökértelenek. A minél kisebb létszámúra lefogyatkozott magyarság ezen a telephelyen csak az egyik jelenlévő, a hatalomból csekély mértékben részesedő serpa nép legyen. A kevert állományú lakosság felett egy erős faji összetartozás tudattal bíró kisebbség korlátlanul tudja érvényesíteni akaratát. Ha neki úgy tetszik, még személytelenné is tudja tenni hatalmát. A sugárzott műsor szerint ezt a globalizációs célt a TV2 gátlástalanul, az ATV és a Klub rádió nyílt talmudizmussal, az RTL Klub lágyan és engedményeket is téve képviseli.

Az eddig feltárt alaphiba tehát az, hogy a médiatörvény nem ebben a hatalmi minőségében, hanem, „médiaszolgáltató”-ként kezeli mindegyiket. Minthogy azonban erre részben az EU kényszeríti a magyar államot, mint másodrendű tagállamot, csak annyit lehet (az összes körülményeket figyelembe véve) – gazdasági, pénzügyi kiszolgáltatottság, hatalmas túlerő – felróni a készítőknél, hogy nem is utalnak erre a helyzetre és kísérletet sem tesznek a kikezdésére. Bele sem harapnak, hanem az időre bízzák ennek a nemzeti sorskérdésnek az eldőlését. Ez a halogató taktika bátorította fel a globalistákat az eszeveszett háború megindítására. Ők nem harapnak, hanem viczorogva marnak.

Ne tévesszen meg senkit az a veszettkutyamarás, amivel itthon és külföldön, éppen az EU

színpadain ezt a médiatörvényt tépik, cibálják. Ez pontosan azért történik így, mert a törvény szelíd és fogatlan, de benne van valamilyen sejtelemként, hogy mást akar, mert kilenc évre szóló megbízatása van. Ha harapna, akkor Daniel Cohn-Bendit és menyasszo-nya, illetve menyasszonyai, mivel Göncz Kinga is ide tartozik, nemcsak a kissé már elvirágzott filozófusnő, nem marnák ennyire kitaróan és vicsorogva. Ez a vicsorgás a magyar kultúrának szól. A magyar kultúrában eddig megszerzett anyagi és irányítási fölényről, a pénzről, a politikailag leváltott rendszert maradéktalanul kiszolgáló „alkotók” szerepben, javadalmazásban, meghatározó hírnévben hagyásáról. A status quo-ról. A liberális, részben zsidó hegemoniáról, amit hatvan év alatt, magyar keresztény alkotók félretételével, bebörtönzésével, éhkoppon tartásával és elhallgatásával szereztek meg.

A folyamatot a ma élő és vezető pozícióban lévő értelmiség sem látja át a maga valójában, hiszen egyes jelenségeivel nem is találkozott, áldozatairól nem hallott. Nem is élt még, amikor történt, majd amikor fel-felbukkant előtte egy-egy könyv, film, egy-egy visszatérés, azt már inkább liberális eredményként, kicsit a saját küzdelme eredményeként fogta fel. Az úrt a nemzeti kultúra folyamatosságában nem érezte. Mert a történelem egyébként így működik.

Ha már a hamis történelem gépezete bejáratottan működik, torkába bele lehet táplálni a múlt nagy alakjait, az igaz történelem krónikáit, megemésztí őket is. A kultúrát csak új rendszer, új gép változtatja meg. Ez a médiatörvény még nem új rendszer, de a liberálbolsi szimat azt szagolja benne. A hamis történelem része volt az is, amikor több évtizednyi szünet után kiadták, mondjuk, Kodolányi János nagy műveit, de nem építették vissza a nemzeti kultúra szervezetébe. Nem kellett róla kollokválni az egyetemen, vagy ha netán igen, csak úgy, ahogy Szabolcsi Miklós elvárta. És a gimnáziumban sem beszéltek róla, legfeljebb bágyadtan ajánlották olvasásra. S így múltak el évtizedek. Először akasztottak, bebörtönöztek, internáltak, száműztek, emigrációra kényszerítettek és elhallgattattak írókat, leparancsoltak a színpadról színészeket, színigazgatókat, könyvkiadókat, zenészeket, óriási magyar tehetségeket, majd liberálisként visszaemelték azokat, akik valahogy átvészelték a nehéz időket a „tűrt” állapotba. S ezt nagy eredménynek tüntették fel – természetesen büntetlenül. A nemzeti kultúra alapemberei kaptak esetleg szép díszkiadásokat, engedélyeztek számukra bemutatókat. A könyvekhez, az élenjáró kommunista elmélet szerinti elő- vagy utószóírás privilegizált műfaj lett. Minden nagy regény előtt ott volt a hochmetz, hogy hogyan kell érteni. Elolvashatod, de ne úgy értsd! Így hívtak vissza az aktivitásba írókat, történészeket, filozófusokat, óriási művészeket. Miután aztán megtörtént a rendszerváltás és felszakadtak a zsilipek, már csak a pénzügyi megfojtás és az egész kultúra, az olvasás kultúrájának a lesüllyesztése és mindennek szigorúan üzleti alapra helyezése maradt a kezükben a nemzeti kultúra ellen. Nagy cégek alakultak, amelyek az ő írókat, művészeiket eltartották, a magyar szellem számára pedig megmaradt a honorárium nélküli kiadás, a korlátozott terjesztés, a szegénység – és a dac. Több írószövetség alakult, nagy könyvüzletek jöttek létre, egy kis kör, amely híven kiszolgálta a nemzetellenes politikát a napon sütkérezett, és a külföldi, elsősorban német kiadások – esetleg innen hazulról finanszírozott – hasznában lubickolt, mindent megkapott, ami „gut und teuer”, a másik maga által kovácsolt fringiókat és ha elhunyt, a Himnuszt a temetőben. A liberális,

nemzetellenes emésztőrendszer zavartalanul működött tovább.

Most pedig arról beszélek, hogy még ma is így működik. Az egész mai kultúrpolitikát – amennyiben egyáltalán van – áthatja a saját liberalizmusának bizonyítására való törekvés. Minden percben felmutatja személyi igazolványát a liberális ellenőrző pontokon, mint a gázai palesztinok. Üzenetekkel, kinevezésekkel, gesztusokkal, és a pökhendi sértések eltűrésével minduntalan azt akarja bizonyítani, hogy nem él a kétharmados országgyűlési többsége felhatalmazásával, párbeszédet akar teremteni, tűr, sőt támogat. A mai kultúrpolitika doromboló círmos a liberális Aczél György-i mancsokban. Arra vár, hogy a gazdi, ha eljön az ideje, megint falhoz csapja.

És ez bizony meg is fog történni, mert ez a törvényszerű. A doromboló círmos sorsa bolsevik kézben mindig ez. A jelenség azonban, mielőtt példákkal is igazolnánk, mélyebb elemzést kíván. A mélyben a demokrata mivolt igazolásának kényszerképzete áll. Aki jobboldali, aki nemzeti és keresztény, az nem lehet demokrata, ez a kényszerképzet lényege. Kifejlesztésén a jakobinus idők óta dolgoznak. Sikerral. A kétharmados magyar keresztény győzelem, akármennyi nem keresztény, egykor liberális szemléletű polgár épült is bele, kezdettől azzal a vádolással néz szembe, hogy van egy születési hátránya: nem demokrata. Nevezték populistának, autokratikusnak, de itt-ott nacionalistának és szélsőségesnek, sőt imitt-amott náci gyanúsaknak is. Jól kiszámítottan, nagy gyakorlattal tették ezt. Támogatta őket ebben egy hatalmas nemzetközi ellenőrző hálózat, amely azonban nem a demokráciát védte és védi ma is, hanem a globális, zsidó hatalmat. Maga az EU is. Külön szervezet őrökdi a magyar zsidóság szabadsága, jóléte, szabad érvényesülése fölött.

A kultúrában ez különös fontosságú, súlyú, tekintettel az eltelt időkre, amikor a kultúrát sorrendben Révai József, moszkovita bolsevik zsidó, Szirmai István, cionizmusért igazságtalanul bebörtönzött párttitkár és Aczél-Appel György irányította és a fontos pozíciókat megbízható káderei között osztotta ki. A rendszerváltás után sem volt másképp a dolog. Az első kultuszminiszter, Andrásfalvy Bertalan, aki rövid ideig töltötte be a tisztséget, mert Antall leváltotta, azokkal a titkárnőkkel kellett elkezdje a munkát, akiket az előző garnitúrától örökölt, s akik minden szavát nyilván jelentették. (Ma viszont, úgy hírlík, Hiller István volt titkárnője ül Szócs Géza előszobájában.)

A demokratikus mivolt igazolása tehát kényszer, amely rá van erőszakolva az egész szervezetre. A pártokra, a hivatalok vezetőire, az egész működésre. Járuléka: a szélsőségektől való elhatárolódás, a kisebbségek pozitív diszkriminálása, minden ütközéstől való tartózkodás. A kulturális vezetés gondolati középpontjában a holokausztmítosznak való megfelelés tömörödi. Szorgalmas megjelenés a zsinagógában és végül minden sértés és akna-munka

eltűrése. És ennek megfelelően engesztelő kinevezések. Lásd filmipar. Tolerancia minden mennyiségben. A személycseréktől való tartózkodás. Alföldi Róbert marad.

Az egész életet, politikástól, kultúrától, megmaradásostól és mindenekelőtt evidensen úgy kell felfogni – mondja a jobboldal által hallgatólagosan elfogadott liberális doktrína –, hogy az kétosztatú. Két egyenrangú és egyenjogú, osztozásra kötelezett félből áll. A liberál-bolsevik Kádár–Aczél múlthoz, a rendszerváltás utáni SZDSZ-hez és az MSZP-hez kötődő, nemzetközi és globális félből és az óriási többségű nemzeti, keresztény, népi és polgári félből. A felek status quo-ra vannak kötelezve, hogy a liberális fél megmaradjon a gazdaságban, a magyar meg a szegénységben. Az idők végezetéig. Mert ez a dolgok rendje, mert így alakult ki már az 1930-as években, a zsidótörvények idején, valamint a „felszabadulás” után, amikor a zsidótörvények meghozóit felakasztották, majd a forradalom után, amikor egyes véletlenül fel nem akasztott személyeket visszaemeltek a kútból a kútkávéra. Száradni.

A mai kultúrpolitika egy beteg pszichózis.

Most az a kérdés, hogy gyógyítható-e? Talán. Ha ezt a beteges megfelelési kényszert kiűzzük magunkból. (Itten a többes szám első személy használata megtévesztő, azt üzeni, hogy netán e sorok írója is szenved ebben a megfelelési kényszerben, de ez – mint a fentebbi fejtegetés is bizonyítja, talán – nincs így. Én egészséges vagyok.) A mostani kormányt demokratikus körülmények, sőt az előző rendszer választási törvényei közepett választották meg, sem múltja, sem jelene, sem semmilyen erkölcsi és politikai kényszer nincs rajta, hogy demokratikus mivoltát minden percben igazolja. Ha a mai kulturális politika azokat, akik a magyarságot kultúrája megteremtésében, földje megtartásában akadályozzák, és ma már nem is palástoltan ellenségként viselkednek és a magyarságról csak „a magyarok”-ként beszélnek helyzetbe hozza, táplálja, nem demokrata mivoltát, hanem alkalmatlanságát bizonyítja. Miért kap katedrát és állami fizetést az, aki az 1968-ban Párisban a katedrára szaró Daniel Cohn-Benditet hívja segítségül a magyar kultúra ellen? Mért kap kinevezést, aki ezeket védi? Büntetlenül lehet nemzetközi ártó erőket segítségül hívni a magyar együttműködés ellen?

Alapfeltétel tehát, hogy ezt a kisebbségségi és mindenáron való megfelelési kényszert kiirtsuk, száműzzük, ad akta tegyük abból a politikából, amelynek másik szárnyán elszámoltatási kormánybiztos működik, és amelynek olyan világraszólóan bátor tettei vannak, mint a bankadó, vagy a „pá-puszi intés” az IMF-nek.

Kulturális elszámoltatási ügy nincs, kormánybiztosság sincs. Pedig lennie kellene. Az

úgynevezett filozófusok anyagilag vannak elszámoltatva, egy sajtóságos pénzelosztási módszer gyakorlásával vannak megvádolva. Azt, hogy mi címen oktatnak erősen marxista-lukácsista idejétmúltságokat, kibontakozásunkat akadályozó filozófia-féleségeket, az nincs megkérdezve. Ezzel a filozófiával Heller Ágnes és Vajda Mihály nyisson inkább egy füstölőüzemet, ott ugyanis a fűrészpont célszerűen fel lehet használni. Ez az elszámoltatás az egész egyetemi oktatásra ki kell terjedjen. És aki ezt szeretné elérni, az miért van megtámadva belülről? Rengeteg tankönyv, jegyzet, előadás van forgalomban, választhatóként és kötelezőként, amely felett elmúlt az idő, amit nem szabad tovább tanítani. Ezekhez figurák tartoznak, akiknek múltjuk van és helyeket foglalnak el. Védi őket egy szakszervezet, védi az a bizonyos rendszerváltáskori békés átmenet, az a legendás „békés átmenet”, amely egyáltalán nem volt békés. Ott fent igen, a magas posztokon, a pártból a bankokba átvonulásban az volt, de a mindenét elvesztő munkásnő, a magára maradt panellakó és a földtelenné vált földműves, a falu számára öngyilkosságokkal, családi drámákkal, elme-elborulásokkal terhes volt. Bizony, bizony megvágták néhány évvel a kis-„megélhetésit” és premizálták bőven a nagy-„megélhetésit”. Békésnek lett hazudva, s éppen ez volt benne a hamis és ehhez nem lehet ma igazodni.

Ennek a nyilvánvalóan bűnös politikának irodalma, történetírása tankönyvkiadása, színháza és mozija, televíziója és kultúrája volt. S éppen az a baj, hogy van is. Az a politika, s különösen az elmúlt nyolc év politikája, az eladásos világrekordjára törő politika nem kulturális alátámasztás nélküli politika volt. Sokan éltek belőle és sokan élnek belőle ma is. Ezután is meg akarnak élni belőle, ha nem itthon, akkor Berlinben, kihasználva a mai kormány kultúrpolitikájának a dorombolási komplexusát.

Nem állítható, természetesen, hogy az a teljesítmény, amelyet irodalomban, történetírásban, színházban és filmben ez a globális oldal létrehozott, minden ízében romlott, vagy pláne művészileg teljesen értéktelen. Nem a tehetségükkel van a baj, hanem az erkölcsükkel. Haszonélvezők voltak és a magyar keresztény oldal rovására nőttek sztárrá. Elélték a lehetőséget a nemzeti oldal tehetségeitől. A kultúra nemzeti része úgy járt, mint a falu. Szerep, munka és jövő nélkül maradt és sorvadásnak indult. Kultúránk magyar részét most fáradságos munkával kell, kellene újjáépíteni. Akkor, amikor semmire nincs pénz és nincs is tér. De a kulturális politika nemhogy ezen munkálkodnék, nemhogy legalább szekértáborokat szervezne, törleszkedik.

A liberális írók nem követtek el jogi úton számon kérhető bűnt. Még az az összefüggés is csak nehezen számon kérhető, ami Berlinbe kitelepedésük következményeként most a figyelmes szemlélő előtt feltárult. Miért és mióta ennyire ellenséges a német sajtó, velünk, magyarokkal szemben? Nem azóta, amióta a liberális írók a DAAD ösztöndíjakkal oda kitelepedtek, majd egyesek közülük EBESZ és egyéb állásokba kerültek? Ki dolgozta meg ellenünk a német sajtó ezen részét? Nem ezek az ösztöndíjasok, akik közül az egyik a kivándorlását lengette meg, a

másik pedig a legnagyobb ösztöndíjat is faszolta? Időben ez bizony nagyon összejön.

A nagypolitika és a kulturális politika kétarcúsága – amit egyfelől a elszámoltatási

kormánybiztos és a kormány nemzetvédő intézkedései, mint amilyen a bankadó testesítenek meg – roppant veszélyt hordoz. Éppen a régi rendszer sajátossága volt az, hogy egy szájból hideget és meleget is fűjt. Ezt az új rend nem engedheti meg magának. Nem lehet egyfelől elszámoltatni, másfelől dorombolni. A kétarcúság jobban aláássa a jövőt, mint sokan gondolják. Ha nem sikerül, mert „nem akaródik” a lehető leggyorsabban nemzeti-keresztény alapra helyezni az egész egyetemi oktatást, hogy az egyetemek liberális fertőzés nélküli fiatal erőket bocsássanak ki, beleértve a Marx Károly Közgazdasági Egyetemet is, meg az ELTE-t is, akkor úgy is vehetjük, hogy ez a rendszerváltoztatási kísérlet sem sikerült. Ha a megújult egyetem nem tudja áthangolni és a kötelességtudás szintjére emelni a középiskolát, valamint ha nem sikerül létalapot teremteni a nemzeti irodalomnak, az újnak, a születőnek, a nemzeti kultúra más műhelyeinek, színházának, az építészetének, akkor minden szándék meddő marad. Akkor a nemzeti együttműködés rendszere nem él meg. A kultúra hozzájárulása nélkül soha nem tudja áthatni a társadalmat. A politika csak a feltételeket tudja megteremteni, az emberi lelket áthatni csak a kultúra képes.

Mindez pedig nem kinyilatkoztatásokkal, nem politikai bejelentésekkel, hanem csak helyfoglalásokkal, személycserékkel történhet meg. A kulturális privatizációt is felül kell vizsgálni. Melyik üzlethálózat miből lett, hogyan lett, miért működik magyarellenes egyoldalúsággal. Miért nem rokkantnyugdíjas az, aki marxizál vagy lukácsizál? Ez harc. A hamis történelmet ki kell iktatni a rendszerből. Ez most sorskérdés.